

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 3447/18
18.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Мартиновић, председника већа, Ружице Ранковић и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник адв. АБ, против туженог ББ, кога заступа АБ, ради исплате, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Обреновцу П1 52/15 од 12.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 18.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу П1 52/15 од 12.04.2018. године у ставу трећем и четвртном изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 52/15 од 12.04.2018. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име неисплаћених и мање исплаћених зарада појединачне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (све ближе опредељено ови ставом изреке), у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев преко досуђеног износа од 3.538,00 динара до траженог износа од 10.613,80 динара као и захтев за исплату камате на одбијајући део захтева на име неисплаћене зараде за месец март 2015. године. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати на име накнаде трошкова за службена путовања у иностранство износ од 1.471,90 УСД са каматом прописаном Законом о затезној камати у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 213.400,00 динара у

року од 15 дана по пријему преписа пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу трећем и четвртом изреке, из свих законских разлога, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у побијаном делу, на основу овлашћења из одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде, у побијаном делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на коју другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда из тачке 12 истог члана, на коју се указује жалбом туженог. Изрека пресуде је јасна и разумљива, не противуречи сама себи, нити разлозима који су дати у образложењу у свим битним чињеницама као ни садржини исправа тако да се законитост и правилност пресуде може са сигурношћу испитати.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 15.09.2014. године до 14.03.2015. године, распоређен на радно место возач инотранспорта. На основу економско-финансијског вештачења и то у погледу трошкова службених путовања у земљи и иностранству, а које је дато у две варијанте, утврђено је да би у првој варијанти укупан неисплаћени део наведених дневница износио 1.481,90 УСД и то уколико би се дневнице обрачунавале у складу са Уредбом о накнади трошкова и отпремнине државних службеника и намештеника, Правилником о утрошку горива у коришћењу возила при транспорту роба у земљи и иностранству бр.369 од 01.12.2014. године и Изјавом тужиоца потписане при закључивању уговора о раду, док би у другој варијанти тај износ био 903.07 евра и то уколико би се дневнице обрачунавале у складу са Правилником о накнади трошкова службених путовања у земљи и иностранству бр.368 од 01.12.2014. године, Правилником о утрошку горива у коришћењу возила при транспорту роба у земљи и иностранству бр.369 од 01.12.2014. године и Изјавом тужиоца потписану при закључивању уговора о раду. На основу поднеска банке Интезе од 31.08.2017. године утврђено је да је на рачун тужиоца дана 18.12.2014. године уплаћен износ од аконтације за службени пут од стране туженог у износу од 200 евра. На основу решења о удаљењу запосленог са рада од 10.03.2015. године због повреде радне обавезе и кршења радне дисциплине утврђено је да је тужилац привремено удаљен да рада јер је неоправдано одбио да изврши радни налог од стране надређеног менаџера транспорта да се камионом упути на превоз робе за потребе, напустио возило и неоправдано задржао 600 евра, задужених на име трошкова службеног путовања, те да због природе радне обавезе не може да настави да ради код послодавца пре истека рока из члана 180 став 1 Закона о раду, да ће удаљење трајати до стицања законских услова за раскид радног односа запосленог, да за време привременог удаљења са рада запосленом припада накнада у износу од 1/4, односно ако издржава породицу 1/3 накнаде за рад. Из исказа тужиоца утврђено је да је код туженог радио на основу уговора о раду на одређено време, да му није исплаћена ни зарада, ни друга примања из радног односа осим уплате на име зараде од 5.000,00 динара преко рачуна “Интеза банка” и да се наведени износ односи на надокнаду трошкова пута, да му је речено да ће примати накнаду за Русију 18 еуро-центи, а за Европу 11 еуро-центи по пређеном километру, да је пре поласка на пут добијао путни налог и одређени износ као

аконтацију која би покривала трошкове пута, да је прекинуо радни однос јер му тужени није плаћао, да је тужени одбио да му врати радну књижицу, да је са благајне туженог подигао износ од 600 евра, али да није отишао на пут.

Имајући у виду напред наведено утврђено чињенично стање првостепени суд је сходно одредби члана 118 став 3, а пре свега прихватајући економско-финансијско вештачење, нашао да су сва службена путовања тужиоца била у иностранству, па да се у конкретном случају примењује Уредба о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника као посебан пропис, те да се општим актом послодавца не може прописивати нижа вредност ино дневнице од дневнице прописане Уредбом, а што значи да се Уредба непосредно примењује и да послодавац није обавезан да у колективни уговор, у Правилник о раду или Уговор о раду уноси одредбе о издацима за службена путовања у иностранство, изузев ако се запосленом не утврде већа права од права утврђених Уредбом. Наиме, првостепени суд закључује да се наведена Уредба примењује на све послодавце и запослене што значи и на послодавце са статусом привредног друштва, као и на запосленог на радном месту возача у међународном транспорту и да не постоји законски основ да се запосленом у конкретном случају на радном месту возача исплате дневнице мање од оних који су прописане поменутом Уредбом, те је с тим у вези прихватио прву варијанту налаза вештака, која је урађена на основу Уредбе о накнадама трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника и према којој варијанти тужени дугује тужиоцу за службена путовања у иностранство износ од 1.481,90 УСД и одлучио као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Супротно наводима жалбе туженог првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, када је донео одлуку као у ставу трећем изреке побијане пресуде.

Наиме, супротно наводима жабе туженог правилно је првостепени суд увојио тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова за службена путовања у иностранство и то узимајући у обзир прву варијанту вештачења, која је је обрачуната у складу са Уредбом о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника (Сл.гласник 98/07,84/14), Правилником о утрошку горива у коришћењу возила при транспорту роба у земљи и иностранству бр.369 од 01.12.2014. године и Изјаве тужиоца потписаном при закључивању Уговора о раду, правилно налазећи да се општим актом послодавца не може прописивати нижа вредност ино дневнице од дневнице прописане наведеном Уредбом, као и да се иста примењује и на послодавце са статусом привредног друштва, као и на запосленог на радном месту возача у међународном транспорту.

При томе, овај суд примењује да се на спорни однос између парничних странака, у конкретном случају морала се применити само назначена Уредбе, као и одредба члана 118 тачка 3 Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05), с обзиром да се утужени период протеже од 15.09.2014. године до 14.03.2015.године, те је с тим у вези неоснован навод жалбе да се чланом 118 став 3 Закона о раду не упућује на неки посебан пропис или да је требало применити само општи акт и уговор о раду код туженог као основ за исплату трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству.

Неоснован је и навод жалбе да је првостепени суд погрешно обрачунао камату

на страна девизна средства јер је првостепени суд правилно применио материјално право када је у питању одлука првостепеног суда садржана у преосталом делу става трећег изреке ожалбене пресуде, а која се односи на камату.

Ово зато, што тужени као дужник новчане обавезе према тужиоцу, који је дошао у доцњу са испуњењем своје обавезе, у обавези је да повериоцу, када се ради о страниј валути (у конкретном случају о америчким доларима) плати домицилну камату земље порекла валуте, а када се ради о валути евро камату по стопи коју прописује Европска централна банка. С тим у вези, како у конкретном случају потраживање гласи на плаћање у америчким доларима, те како је првостепени суд нашао да је основан тужбени захтев тужиоца за исплату главног дуга, то тужиоцу треба исплатити на главни дуг домицилну камату земље порекла валуте (УСА) у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу НБС на дан исплате; а како је правилно закључио и првостепени суд.

При доношењу одлуке у овом делу, цењени су и сви остали наводи садржани у жалби туженог, али овај суд је мишљења да ни они нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Код изложеног, правилно је и решење садржано у ставу четвртом изреке побијане пресуде, јер је донето правилном применом одредаба члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, према постигнутом успеху у спору и довољно образложено.

Са изложеног, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија
Весна Мартиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић